

ת"פ 30174/01/14 - מדינת ישראל נגד מאמון אבו רביעה

בתי המשפט

בית משפט השלום קריית גת

ת"פ 30174-01-14
08 פברואר 2015

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מאמון אבו רביעה ת.ז. 037236684

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד - אביעד כ"ץ

הנאשם - בעצמו ובא כוחו עו"ד - נטלי פוריאן

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הודה והורשע במסגרת הסדר טיעון שהוצג לפני למעלה משנה, ב- 15.1.14, בפני כב' השופט אקסלרד, בכך שב- 12.1.14 בשעה 8:40 לערך, הסיע 19 שוהים בלתי חוקיים במסגרת עבודתו בשירותי הסעות, כולם תושבי הרשות שאין בידם אישורי כניסה ושהייה כדין.

על פי ההסדר לא נתבקש תסקיר, אלא רק חוות דעת ממונה, כשהתביעה הודיעה כי תעתור ל- 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, בעוד הסניגורית תעתור ל- 3 חודשי מאסר בעבודות שירות. כמו כן, עותרת התביעה לקנס כספי גבוה ומרתיע, פסילה בפועל ורכיבים הרתעתים, בעוד טיעוני הסניגורית בנקודות אלה חופשים.

מאז הדיונים נדחו שוב ושוב, בין משום שהנאשם לא שיתף פעולה עם הממונה, בין משום שהנאשם לא התייצב ובשלב מסוים כשהתקיים דיון בבקשה לחלט הרכב, הוכח כי לא הוא הבעלים ולכן כתב האישום תוקן ובמקום הבעלים של הרכב, צוין שהוא המחזיק. לטענתו, הוא עבד רק כסדרן בעבודה וכנהג הסעות ואין לו זיקה אחרת לחברה.

בנסיבות אלה, נתנה התביעה הסכמתה כי רכב המיניבוס יושב לבעלים, לאחר שיפקיד הנאשם סכום של ₪ 4,500 וכי

עמוד 1

בתום ההליך המשפטי סכום זה יעבור על חשבון הקנס. בנסיבות אלה, התביעה חזרה בה מעתירתה לחילוט המיניבוס.

מדובר בנאשם יליד 14.10.79, נשוי ואב ל- 9 ילדים, העובד שנים ארוכות כנהג המסיע נוסעים, כך לדבריו.

הוציא רישיון נהיגה בשנת 1995 ולחובתו 81 הרשעות קודמות ומאוחרת. האחרונה מ- 30.3.14.

לטענת התובע, מהמחשב עולה שהוא נפסל ל צמיתות לאחר שצבר נקודות, אך הנאשם עומד על כך שעניין זה טופל והוא לא פסול מלנהוג.

הסניגורית טוען בהתחשב בכך שמדובר בנהג הסעות, עברו אינו מכביד וכולל בעיקר עבירות מסוג ברירת משפט.

יצוין, כי בין הרשעותיו בתחום התעבורה גרימת תאונה בגינה נדון במאי 2009, נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף ובחוסר זהירות בגינה נדון גם בשנת 2009. לחובתו, מספר רב של עבירות מהירות וכן עבירות שימוש ברכב בעת נהיגה, עבירות של סטיה מנתיב, עבירות של הסעת נוסעים בשכר מסוג הזמנה לדין בגינה נדון באוגוסט 2006, עבירות רבות של אי ציות לתמרורים, נהיגה משמאל לקו הפרדה רצוף, עבירות מסמכים ועוד ועוד. בשנת 2001 נדון בגין נהיגה בחוזר זהירות ונסיעה שלא כדין תוך סיכון עוברי דרך, עבירה מסוג הזמנה לדין.

כמו כן, לחובתו 6 הרשעות בתחום הפלילי, החל משנת '95, בית משפט לנוער, הוטל עליו מאסר מותנה וקנס. בשנת 2004 נדון בגין פציעה בבית משפט לנוער למאסר מותנה וקנס. בשנת 2006 נדון בגין תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש למאסר מותנה והתחייבות. בשנת 2007 נדון בהכשלת שוטר לענישה מרתיעה וקנס, בשנת 2007 נדון בגין העלבת עובד ציבור; הרשעתו אחרונה מ- 22.5.12 איומים ושתי עבירות של תקיפה בגינה נדון למאסר מותנה ופיצוי.

טוענת הסניגורית כי הואיל ואין לחובתו הרשעה בעבירה של הסעה, לא היה מקום להגשת כתב האישום. אולם, טענה זו אינה תואמת הנחיות של היועץ המשפטי המאבחן בין מי שמסיע עד 5 נוסעים לבין מי שמסיע מעל 6, על אחת כמה וכמה לכשמדובר בלמעלה מפי 3 וכן מבדיל בין נסיעה אקראית לבין מי שמסיע נוסעים במסגרת הסעות מאורגנות, ולכן הגשת כתב האישום, בעיקר לאור עברו, נעשתה על פי ההנחיות.

טוען התובע כי מדובר בעבירה חמורה וכי זכותה של מדינה ריבונית להגן על גבולותיה. המחוקק כאמור מתיחס לחומרה לכשמדובר הסעה של מספר כה גבוה של נוסעים בעיקר שמדובר במי שעושה כן במסגרת עבודתו. לא אוכל לקבלת טענת הנאשם כי לא ידע, דווקא משום שהוא עובד בחברת הסעות.

התביעה הפנתה את בית המשפט לרע"פ 7726/13 **ג'מעה נססרה נ' מדינת ישראל**, שם הוגשה בקשה לאחר שהסיע 4 תושבי רשות ובהמשך נעצר לבדיקת משטרה, נדון ל- 7 חודשי מאסר בכלא, 10 חודשים תנאי, קנס בסך של 5,000 ₪, פסילה למשך 6 חודשים, ערעור לבית משפט מחוזי נדחה וגם הבקשה נדחתה, הן משום שלא הצדיקה גלגול שלישי והן לאחר שבית המשפט (כב' השופט גו'בראן) הוסיף כי במקרה זה לא נמצאה סטייה משמעותית ממדיניות הענישה הראויה וכי לא מצא שנסיבותיו האישיות, עברו הפלילי ושיקולים נוספים שהעלה, לא קיבלו משקל.

ציינתי לא אחת, כי, מן הראוי להחמיר בעונשו של המסיע, מעסיק ומלין ולהטיל עליהם עונש חמור מזה המוטל על מי שנכנס לתחומי ישראל כדי לשבור שבר ולהאכיל משפחתו. הרי אלמלא ידע הנכנס כי ימצא מי שידאג לו תמורת בצע כסף לא היה נוטל הסיכון כלל. דה פקטו, באיזון שבין הסיכון שיתפס או אם יתפס עונשו יוחמר, לבין הסיכוי שיצליח לעבוד או למצוא דרך מכניסה אחרת, הוא יעדיף הסיכוי שיאפשר לו להניח פת

לחם על שולחן משפחתו. זאת בעוד האחרים נבנים ממצוקתם הכלכלית הקשה של תושבי הרשות, הנכנסים לישראל, וזאת כדי להיבנות על גבם, בהסעתם או בהעסקתם, מבלי לשלם זכויותיהם הסוציאליות או מיסים כדרישת החוק, תוך פגיעה באפשרות ההעסקה של תושבי ישראל, שהשכר שיש לשלם להם גבוה יותר, ועל חשבון אלה, שבצר להם נאלצים לעבוד תמורת שכר נמוך משכר המינימום. שלא לדבר על התופעות החמורות הנילוות לכך, שרותי הסעה מאורגנים לתושבי הרשות תמורת תשלום גבוה ביחס למקובל, וקבלנים הנותנים שמם למתן אישורי העסקה תמורת תשלום חודשי גבוה, מבלי שיעסיקו אותם בפועל, זיופי אישורים ומכירתם ברשות לכל מרבה במחיר, מתן שוחד, ועוד תופעות חברתיות קשות, מסואבות ומעוררות חלחלה.

בברע"פ 3173/09 מחמד פראגין נגד מדינת ישראל, (להלן: "הלכת פראגין"), בימש"ע ביום 5.5.09 ציין לגבי כניסה לישראל שלא כדין כי:

"...מדובר בסיטואציה שלה דמיון למלין, מסיע ומעסיק השוהים הבלתי חוקיים ולגנבי הרכב וסיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, מכות מדינה למינהן. ברי הצורך במאבק בכניסה ובשהייה הבלתי חוקית אך מנגד נהירים המצוקה וחיפוש הפרנסה. איזון הוא שמו של היעד המשפטי. אמות המידה של הלכת אבו סאלם יפה כוחן גם כאן ונוכח קיומו של סיכון בטחוני ואימום הנמשך של הטרור- שיקול ההרתעה הינו שיקול מהמעלה הראשונה."

ברע"פ 7544/05, מורד שאולוב ואברהם לב נ' מדינת ישראל, (תק-על 2005 (4), 3659) נקבע לגבי עבירת ההסעה והעסקה כי :

"חומרתי המיוחדת של עבירות אלה, עקב הסכנה הנשקפת מהן לשלום הציבור, אינה טעונה הוכחה, וזאת בנסיבות מיוחדות של מדינת ישראל שטרם באה אל מנוחה; זאת אף אם בסולם העונשין אין העבירות הללו במדרג הגבוה. חוששני שהחומרה והסכנה עודן עימנו, והלוואי ואתבדה בהערכה כי עוד ילוונו לאורך זמן. מכאן הצורך בהרתעה, צורך שלא נתמעט למרבה הצער. עם זאת, גם בפס"ד חטיב נקבע, כי יש לבדוק אם היו נסיבות יוצאות מגדר הרגיל, הקשורות בנאשם האינדיבידואלי. ובדיקת נסיבות אישיות היא לחם חוק בביהמ"ש, במסגרת עקרונות של זכויות היפים בכלל ויפים בפרט."

ניסיון העבר מעיד כי המסיעים עושים כן למען בצע כסף, תוך שעוצמים עיניהם מן האפשרות שהם מסיעים פצצות מתקתקות. היתממותו וקרבתו של הנאשם אין להם מקום, מה עוד שכלל לא הוגש תסקיר ולכן אין בפני תיעוד של נסיבות חיים, למעט דברי הנאשם עצמו.

אין לי ספק כי אכן מפרנס את משפחתו מעבודת הסעה, אך דווקא משום כך יש לצפות ממנו שיקפיד כפליים שלא לעבור החוק, שהרי משפחתו תלויה בו ובמקום זאת מציג עמדה קורבנית כאמור.

התופעה של הסעת תושבי הרשות הינה תופעה שיש למגרה מן השורש וניתן לעשות כן באכיפה ממשית ובאמירה עונשית חד משמעית כולל אמירה פיסיקלית ממשית שתביא לכך שהעבירה לא תהיה כדאית.

בשל המתחם העונשי שנקבע לנכנסים- מצאתי כי המתחם העונשי הראוי לגבי המעסיק, מלין ומסיע, הינו מאסר לתקופה ארוכה מזו שנקבעה לנכנס ולכן מתחם הנע בין 3 ל- 9 חודשים. מכאן, שבהסדר גם ברף העליון יש משום

התחשבות בנאשם.

לא מצאתי כי מדובר במקרה שבו מתקיימות נסיבות מיוחדות, ההיפך הנכון.

מאידך גיסא, אתחשב בגובה הקנס ולמעט 4,500 ₪ כמוסכם, לא אוסיף לכך, אך לא אוכל לאמץ ההסדר ברף התחתון.

אני גוזרת על הנאשם העונשים כדלקמן:

1. מאסר בפועל לתקופה של 6 חודשים, בעבודות שירות במעש באר שבע, וזאת 5 ימים בשבוע, 8.5 שעות יומיות, בעבודות אחזקה וסיוע, מנהלה ושירותים בפיקוח מלול אריה.

תחילת המאסר מיום 23.3.15 ועליו להתייבב בשעה 08:00 במועד זה בפני המפקח על עבודות השירות לצורך קליטה והצבה במפקדת גוש דרום ב"ש, ליד כלא ב"ש, (אוטובוס אגד מתחנה מרכזית בב"ש קו 46).

על הנאשם לדווח לממונה על עבודות השירות בשב"ס אודות כל שינוי בכתובתו ובפרטיו.

כמו כן, מוסבר לו כי עליו לעמוד בתנאי הפיקוח וביקורות הפתע וכי כל הפרה תביא להפסקה מנהלית של העבודות ולנשיאה בעונש בין כותלי הכלא.

2. אני מטילה על הנאשם 7 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שלא יעבור עבירה בה הורשע ונהיגה בפסילה.

3. קנס בסך 4500 ₪, בקיזוז סכום הפקדון שהופקד בה"ת 7816-01-14.

4. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 15,000 ₪ להימנע מביצוע העבירות בהן הורשע במשך 3 שנים מהיום.

אם לא יחתום על ההתחייבות, יאסר למשך 90 ימים.

5. הנני פוסלת את הנאשם/ת מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים שיחל מהיום, אולם אתיר לו להחזיר את רכבו לביתו לצורך זאת ינהג עד לשעה 17:30.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום י"ט שבט תשע"ה, 08/02/2015 במעמד הנוכחים.

רובין לביא , שופטת בכירה

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

לאור עמדת התביעה, תחילת הפסילה מעוכבת, ובתנאי שאכן לא פסול מינהלית והענין כדבריו טופל למשך 7 ימים, כלומר יהיה עליו להפקיד רישיונו במזכירות בית המשפט בתאריך 15.2.15, לא יאוחר משעה 12:00.

אם הוא פסול, הפסילה תחל מהיום.

כמו כן, הפיקדון בסך של 5000 ₪ יושב לסניגורית, לבקשת הנאשם, ובתנאי שלא נרשם עיקול.

ניתנה והודעה היום י"ט שבט תשע"ה, 08/02/2015 במעמד הנוכחים.

רובין לביא , שופטת בכירה

